

Tau

Broj 3/1996. godina IV. - List Franjevačke mlađeži

cijena: 3 Kn

DEUS LUDENS-

-BOG IGRAČ

Š
T
O

J
E

E
K
O
L
O
G
I
J
A
LJUBAV
ZA
LJEPOTU
BOŽJEG
STVARALAČKOG
DJELA

H
O
D
?

**"TRAGOM"
TRAGOVA**

**SUSRET
U
SPLITU**

**A
T
S
R
9
6'**

**BIBLIJA-
NADAHNUTA
KNJIGA**

**SVJEDOCI
ŽIVOTA**

RAZMISLI, USTANI I KRENI

Evo nas na završetku još jedne školske godine. I nije bilo tako teško zatvoriti knjige. Istina, treba učiti, ali ljudskome tijelu potreban je i odmor. Zar ne? Zato vam želim ugodan odmor. Ipak, da se ne bi previše opustili i ovoga ljeta nudimo vam kulturni, zabavni, rekreativni, planinarski, a nadasve duhovni program na našem IV. franjevačkom hodočašću po Žumberku, Samoborskom gorju i Zagorju.

Franjevački hod ove godine u sebi sadrži posebno značenje. Prijedamo se na hod koji neće završiti odmah u Asizu na blagdan Gospe Andeoske. Ovogodišnjim hodom ulazimo u proslavu trećeg tisućljeća.

U svome pismu u pripremi jubileja Papa Ivan Pavlo II. napominje: 2000 godina od Kristova rođenja predstavlja posebno važan jubilej ne samo za kršćane, nego posredno i za cijelo čovječanstvo, zbog velike uloge koju je kršćanstvo odigralo kroz ova dva tisućljeća. Značajno je da se godine računaju gotovo svuda od Kristova dolaska na svijet, pa i u današnjem kalendaru. Nije li to jedan znak posebnog doprinosa što ga je u općoj povijesti donjelo rođenje Isusa iz Nazareta. Hodočasteći prema Asizu želimo se sjediniti s cijelom Crkvom koja se već uputila prema ovome velikom jubileju. Ovim jubilejom završava jedno tisućljeće i jedno stoljeće koje je bilo na poseban način veličanstveno, ali i dramatično. Stoljeće velikih otkrića i velikog napretka; stoljeće obilježeno suk-

obima i razaranjima što se ovih posljednjih godina tragično potvrdilo. Ovo je stoljeće ideološkog suprostavljanja i kriza, kroz koje je Crkva prošla duboko se obnovivši.

Dakle, jedno posebno vrijeme. U određenom smislu to se najviše tiče vas mladih. Vi ćete zapravo biti učesnici stoljeća i tisućljeća što nadolazi. Vi ćete se suočiti s izazovom novog vremena koje počinje. Pred nama je vrijeme pripreme. To će na osobit način biti razdoblje razmišljanja, konkretnih djela na polju mira i dijaloga u svjetskim razmjerima.

A Asiz, cilj našeg hoda, jest ime i mjesto koje je na sasvim poseban način povezano s tim pojmovima. Asiz je neprestani poziv da rastemo u pravdi i miru. Ove godine krećemo na taj put uz Božju riječ kao Crkva koja u vremenu živi zajedništvo, te svjedoči i služi. Plan ovog puta temelji se na Djelima apostolskim. Pratit će nas neki prizori iz života prve kršćanske zajednice i prvih učenika. To je bio početak puta Evangelija u svijet, hodočašće koje traje već 2000 godina i koje za nas još uvijek traje!

Na nama je da razmislimo, ustanemo i krenemo u avanturu koju nam Gospodin priprema ove godine kroz ovo hodočašće.

Sretan ti put!

fra Ivica

Izdaje: FRAMA Hrvatske franjevačke provincije
sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Kaptol 9.

Uredništvo Novinske agencije FRAME: Zvonimir Ancić, Dario Brigić, Jandre Brigić, Helena Dudaš, Ana Kršinić

Adresa uredništva: Kaptol 9, 10000 Zagreb

Odgovara: fra Ivica Jagodić, tel. 099/429-194; 01/275-413
Rukopise i fotografije ne vraćamo

SV. FRANJO I EKOLOGIJA

LJUBAV ZA LJEPOTU BOŽJEG STVARALAČKOG DJELA

Ovo svoje kratko razmišljanje započeo bih citirajući pjesmu koju je ispjевao sv. Franjo. To je Pjesma brata Sunca ili POHVALE STVOROVA. Činim to stoga što mi se čini da nitko nije ljepše, poniznije i s toliko ljubavi Bogu zahvalio za sve ono što nam je darovano, za sve ono što nas okružuje, za prirodu, bivajući svjestan njene uloge i važnosti za život, kako za pojedinca, tako i za cijelokupno čovječanstvo.

...Hvaljen budi, Gospodine moj, sa svim stvorenjima svojim, napose s bratom Gospodinom Suncem. Od njega nam dolazi dan i svojim nas zrakama grijе. Ono je lijepo i sjajne je svjetlosti puno: slika je, Svevišnji, tvoga božanskoga sjaja. Hvaljen budi, Gospodine moj, po bratu našemu Mjesecu i sestrama Zvijezdama. Njih si sjajne i drage i lijepo po nebu prosuo svojem. Hvaljen budi, Gospodine moj, po bratu našem Vjetru, po Zraku, Oblaku, po jasnoj vedrini, i po svakom vremenu tvojemu kojim uzdržavaš stvorove svoje. Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestri Vodi. Ona je korisna i ponizna i draga i čista. Hvaljen budi, Gospodine moj, po bratu našem ognju koji nam tamnu rasvjetljuje noć. On je lijep i ugodan, silan i jak. Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestri i majci

nam Zemlji. Ona nas hrani i nosi, slatke nam plodove, cvijeće šareno i bilje donosi.

Franjo je imao istančan osjećaj za ljepotu Božjeg stvaralačkog djela. Iz poštovanja prema Stvorcu on se prema prirodi ponašao kao prema svojoj braći i sestrama, kao što ih i sam tako naziva u svojoj pjesmi. Dakle, i u tom vidu je težio skladu i harmoniji ne želeći poremetiti svoj odnos prema prirodi jer bi na taj način poremetio svoj odnos prema Stvoritelju sebe i svega toga. Sada si, a i vama,

postavljam pitanje, kakav je odnos današnjeg čovjeka prema Prirodi? Ne baš sjajan, reći ćemo odmah! A zašto? Zato jer riječ sklad, harmonija, pogotovo s Prirodom, i nije jača strana suvremenom čovjeku koji hrli u dvadeset i prvo stoljeće, ponosit na svoj tehnološki razvitak koji je zadnjih nekoliko stoljeća napredovao strašno brzo. Kao da se mudrost "starog" čovjeka izgubila u posesivnom i koristoljubivom načinu razmišljanja koje ne poštuje nikakve zakone: ni Božje, ni ljudske, ni prirodne. Kuda nas to vodi? Sigurno ne u svjetliju budućnost nego što je naša današnjica. Čovjek sporo shvaća, ili ne može, ili ne želi, da mora poštivati ono što mu je dano, da zna to cijeniti i da uzima onoliko koliko mu treba: ni više, ni manje. Prirodni zakoni se moraju poštivati jer

ništa jer će biti svjestan da тамо kamo ide, ide bez svoje prtljage. Čovjek nezasitno krade od Prirode, iscrpljuje je preko mjere i pohlepno besmisleno pretrpava svoju prtljavu ne misleći na svoje nasljednike. Zar im na taj način ne oduzimamo pravo na bolje sutra? Pitanje za mene, za tebe, a i za one koji će doći sutra!

Ante

svaki poremećaj uzrokuje neki novi, i taj neki drugi, i odjednom dobijemo zabrinjavajuće stanje koje je teško ili gotovo nemoguće popraviti. Kada čovjek pojedinac shvati da je ovdje samo u prolazu i da je putnik prema jednoj drugoj Zemlji, onoj nebeskoj, onda neće trpati u svoje putne torbe

TRAGOM "TRAGOVA"

Radi se o knjizi Tragovi - crtice iz života mlađih pustolova, s podnaslovom Pogled na Franjevačku mladež iznutra, koju su pripremile Mirela Pal i Ana Kršinić.

Ako, dakle, želiš slijediti njihov trag, naći ćeš se u društvu malog zelenog i zajedno se s njime čuditi i veseliti onome što fra Ivica u uvodu naziva plodom suradnje mlađih koji, potaknuti franjevačkim idealima, nastoje živjeti svoje kršćanstvo. Taj plod nije samo ova knjiga, nego sve ono što se u FRAMA-i i oko nje događa, a ova knjiga je zapis koji te događaje nastoji osvijetliti, ali ne na intelektualistički, hladno objektivni način, već srcem onih koji jesu FRAMA. Naći ćete ovdje crtice iz povijesti, pravno ustrojstvo Franjevačke mladeži, no ono što je najzanimljije svjedočanstva su sudionika. Zbog toga će i onima koji su sudjelovali na prva tri hoda biti veliko otkriće kada pročitaju što se u određenom trenutku događalo u srcu onoga koji je bio do njega, a one koji nisu bili među njima oduševit će otvorenost i neposrednost ovih priloga. Onima, pak, koji još uvjek više vole slikovnice, radost će priciniti niz fotografija s duhovitim komentarima. Meditativni će tipovi naći zadovoljstvo u citatima Svetog pisma, različitim duhovnih spisa, te spisa sv. Franje, kao i u različitim tematskim prilozima. Naravno nije to samo šala, nego i nastojanje da se, na pristupačan način, dade jedno ozbiljno, odgovorno mišljenje o tome što je FRAMA i koje je njezino poslanje koje se ovdje prepoznaje kao "novi

stil" obilježen unutarnjom dinamikom koja izbija iz duhovnog korijenja, te kao kvasac u duhu sv. Franje treba pokrenuti i preokrenuti svijet. Kada konačno dočitate knjigu do kraja iznenadit će vas iskrenost kojom framaši pristupaju samima sebi, pa u svojoj knjizi ostavljaju prostora i za one koji ih inače simpatiziraju, ali imaju za reći i pokoju kritiku na njihov račun. To će svakako pomoći u dalnjem promišljanju i premišljanju FRAMA-inog djelovanja i rasta.

Na kraju autorice završavaju knjigu nadom da se isplatilo. Zaista se isplatilo! A ako i ti pročitaš i tebi će se isplatiti kao i malom zelenom Prisutnom.

fra Darko

**Knjigu "Tragovi" možete naručiti na adresu:
FRAMA, Kaptol 9, 10 000 Zagreb**

BIBLIJA - NADAHNUTA KNJIGA

Bibliju mnogi promatraju kao vrhunsko djelo s vjetiske književnosti. Dive se njenoj starini, bogatstvu priča, mudrih izreka. I ništa više od toga. Ali sami počeci Biblije i motiv njenog nastanka ukazuju na to da Biblija nije obična knjiga. Izraelski narod, unutar kojega je Biblija počela

nastajati, od samih početaka vjeruje da Biblija čuva i prenosi Božansku objavu, koja je upravljena svim ljudima. Pisac nošen Duhom Svetim zapisuje velika Božja djela, koja je očitovao sa željom da spasi palog čovjeka. Zato je Biblija posebna i tako važna knjiga. Otkriva čovjeku najvažniju stvar u njegovu životu, kako otkriti i prepoznati Božji plan spasenja i tako zadobiti vječni život u Bogu, jedinom istinskom cilju čovjekova života. Zbog ovoga svaka riječ zapisana u Bibliji za čitatelja ima životnu težinu. Postavlja se pitanje jesu li biblijski pisci vjerno prenijeli Božju poruku? U samoj Bibliji nalazimo svjedočanstva o vjerdostojnom zapisivanju Božje poruke. Tako Mojsije kod sklapanja sinajskog saveza prenosi

"sve riječi Jahvine i sve odredbe" narodu i zapisuje ih (Izl 24, 1-4). Proroci stalno upućuju na to da Bog preko njih govori. To izražavaju riječima "Dode mi riječ Gospodnja...", "Cujte riječ Gospodnju...". Svest o Božjem nadahnucu postupno je rasla u Starom Zavjetu i svoj konačni izraz nalazi na pragu Novog Zavjeta u 1Mak 12, 9 gdje se prvi put javlja izraz "Svete knjige". Božansko porijeklo knjiga SZ potvrđuje Isus stalnim pozivanjem na njih govoreći "Kaže pismo" ili "Kako стоји у Писмима". Dva temeljna teksta NZ koja govore o Božanskem nadahnucu Biblije su:

1. "Sve Pismo bogoduho..." (2Tim 3,16)
2. "Nijedno se proroštvo Pisma ne može tumačiti samovoljno jer nikada ne bi ljudskom voljom doneseno, nego su Duhom Svetim

ponesen i ljudi od Boga govorili" (2Pt 1,20-21).

U prvim stoljećima Crkve Sveti Oci su pokušavali izreći u kakvom su odnosu Bog i sveti Pisac, koji zapisuje njegovu poruku. Najradije su se služili slikom muzičkih instrumenata. Tako je npr. Bog svirač, a pisac frula, instrument u njegovim rukama. Mnogi su taj suodnos olako tumačili kao da bi Duh Sveti diktirao u uho piscu što treba pisati, a ovaj to vjerno prenosi na papir. Uglavnom, dugo se kroz povijest naglašavalo da je Bog autor Biblije, zanemarujući ulogu i doprinos samog pisca. Tek krajem prošlog i početkom našeg stoljeća pape u svojim dokumentima ističu ulogu pisca u oblikovanju Biblije. Pape naglašavaju da je pisac oruđe u Božjim rukama, ali živo, razum-

U Evandelu je skriveno blago. Ono vrijedi više nego sve ostalo u životu. Ali otkrit ćeš ga samo, ako uzmeš motiku i započneš kopati.

sko, slobodno biće, koje se služi svojim sposobnostima i moćima kao pravi autor. Zato pisac unosi svoj karakter i kulturu, sredinu u kojoj živi i djeluje, svoj način mišljenja i pisanja. Sve to pod nadahnucem u kojem "čvrsto, vjerno i bez zablude naučava istinu koju htjede Bog da radi našeg spasenja bude zapisana" (Dei Verbum 11).

Biblija samim time što je nadahnuta, i nadahnjuje. Duh Sveti se po njoj razlijeva u srca čitatelja koji osluškuju jeku Božje riječi. Po svojoj bogoduhosti

Biblija je sveta knjiga. Dana nam je da je čitamo i živimo. Zato već danas odluči da ćeš redovito čitati Bibliju. Sve što je u njoj napisano nama je za pouku i spasenje napisano. Po bogoduhosti Pisma postani i ti bogoduh čovjek.

Zvonimir

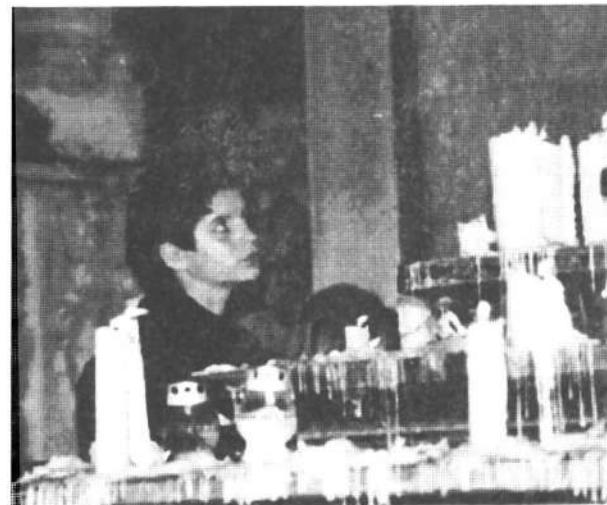

DEUS LUDENS - BOG IGRAČ

Riječ Deus ludens može zvučati gotovo bogohulno ili barem zbumujuće. Razlog je u tome što se pod igrom porazumijeva nešto što se ne može ili ne smije prepisati Bogu. Nekome igra znači nedužne dječje maštovite pretvorbe, gdje se šibu pretvara u konja, pjesak u brašno, štap u sablju, sebe u konjanika. Nekome igra znači podzemne igre moćnika, zakulisne igre podzemnika. Nekome znači političke igre, gospodarska izigravanja. Nekome opet igre na lutriji, kvizove na ekranu, natjecanja na igralištu, miješanje karata, kockarnice. Nekome igra znači kazališnu priredbu, kinopredstavu ili video sjedeljku. Nekome je bogoslužje igra. Nekome je sve igra. I svatko igrač.

Razlog zašto djeluje zbumujuće ako se Bogu pripše igra jest i to što se igru rado suprostavlja ozbilnosti i igrivost zbilji. Ako je išta ozbiljno, i ako je itko ozbiljan, onda je to Bog. Kako onda Boga nazvati igračem i Njemu pridjenuti igru??!

Igra je međutim zbilja. Otkad je čovjeka, otad je igre. Čak i u kobnim časovima i u najtežim položajima ljudi su znali dati

mesta igri. S pravom ili ne s pravom. U zatvorima bi našli tren za igru. A i oni pod križem su se kockali.

Igra nije samo zbilja nego je igra i ozbiljna. Ne samo zato što se u igri više nego igdje upoznaje čovjekova čud, niti samo zato što postoje igre s ozbiljnim posljedicama, nego nadasve zato što je igra u čovjekovoj naravi, što iz nje izrastaju ozbiljne stvari. Igra je majka umjetnosti baš kao što je rad otac znanosti.

Bogoslovno razmišljanje, međutim, makar tek tu i tamo, ponešto oklijevno, nije prezalo pred time da Bogu pridade igru i da Boga nazove igračem - Deus ludens. Za to nalazi temelja u Svetom Pismu i u Otačkoj predaji.

Koji je glavni temelj i bitni razlog zbog kojega možemo za Boga reći da je Bog koji se igra - Deus ludens? Po našem mnijenju to je činjenica da je čovjek slika Božja. Pisano je da je Bog načinio sliku sebe, svoju sliku: "Reče Bog. Načinimo čovjeka na svoju sliku kao svoju sličnost... Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih" (Post 1,26-27). Bog je dakle načinio svoju sliku - čovjeka. Slika Božja ne znači prvotno sličnost Bogu nego prisutnost Boga.

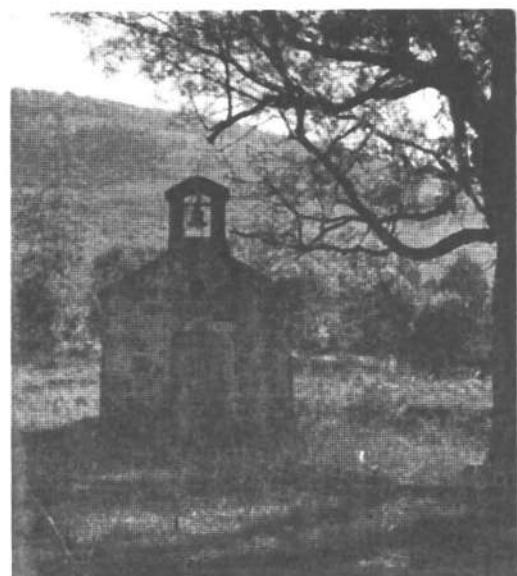
Prelazimo na naše pitanje: je li Bog igrač? Na nj dobivamo odgovor iz promatranja slike Božje. A to je čovjek. Je li čovjek igrač? Čovjek je igrač - homo ludens. Može li se igra pripisati Bogu? Drugim riječima, iz slike Božje može se zaključiti da je Bog igrač - Deus ludens.

Po Platonu čovjek je igračka Božja. Po Bibliji čovjek je igrač Božji. Ne u tom smislu da se Bog igra s njime, u značenju da se poigrava s njime, već da se igra u njemu, po njemu, preko njega. Nije čovjek igračka Božja, kako je govorio Platon, nego je čovjek igrač Božji, kako veli Biblija. A što je igračka Božja? Svijet je igračka Božja. Bog nije stvorio čovjeka da se s njime igra (poigrava) nego da se u njemu (preko njega) igra. Bog se preko čovjeka igra. Zapravo u čovjeku.

Kad sam sinoć išao na primanje priređeno za sudionike simpozija o ludizmu, u mojoj me ulici pristigao dječačić na biciklu. On me uvijek pita: "A kamo ideš?" Upitao me i sada.

- Idem u hotel "Dubrovnik". Na sastanak s učenim ljudima. Razgovarat ćemo o igri.
- Hoćeš li naučiti puno svakakvih igara?
- Govorit ću o tome kako se Bog igra.
- Hoćeš li meni reći kako se Bog igra?
- Dok se ti, Tomice, igraš, Bog se igra.
- A ha.

Ivan Golub

ŠTO JE HOD?

Hod sadrži u sebi duhovnost, odnosno on je vrhunac Frama-inog djelovanja, on je poticaj za daljnji rast. O hodu svjedoče mnogi mlađi koji su se odvažili poći na put traženja sebe i Boga uz pomoć brata Franje.

Hod ima mnogo čimbenika koji nam se polako otkrivaju i pomažu da postupno proniknemo u njegovu najdublju bit i osjetimo njegovo srce. Hod je iskustvo koje se ne zaboravlja. Jednom prilikom je fra Ivica Jagodić ispričao priču o "osjećaju divljenja", koji se u njemu često ponavlja ovih godina, i to zahvaljujući hodu i svemu ostalom vezanom uz hod. Fra Ivica poziva i sve nas da budemo ljudi otvoreni za "osjećaj divljenja", da budemo ljudi koji se znaju začuditi i oduševiti, te zaljubiti u ono što se događa. To će biti najjasniji znak osjećaja da smo živi u životu kojega svakako treba otkriti i proživjeti.

Zaista, hod je iskustvo koje ne treba uljepšavati ili mitologizirati, ali valja reći da je on prigoda za vjeru, susret, Boga, kao što to mogu biti tisuće drugih trenutaka ako im se pristupi čistim, slobodnim i raspoloživim srcem.

Ana

Hod je iskustvo hodanja koje nas udaljuje od nečega i uvodi u nov oblik postojanja. Sto je neka osoba više obuzeta evanđeoskim pojmanjem, to više osjeća hod kao prirodnu dimenziju čovjeka. Ovo veliko osobno iskustvo stavlja u međuodnos mnoge vrijednosti nametnute sigurnim i nepokretnim životom (privatnim vlasništvom, udobnim foteljama, zidovima kuće...).

To je iskustvo izlaska. Sama riječ izlazak daje osjećaj ostavljanja, ali ujedno i osjećaj težnje prema nečemu, daje osjećaj da cilj postoji. Naš je život stalni izlazak iz jedne stvarnosti radi ulaska u novu; napuštamo jedan trenutak da bismo ušli u drugi, napustit ćemo život da bismo ušli u svjetlo Kristovo.

Hodočašće je određujući element s velikim simboličkim značenjem za cijeli život. Iskustvo pravoga npora oživjava nas, pokreće fizički i psihički te omogućava pronalaženje smisla žrtve.

Hod je svakako iskustvo postajanja bratom i sestrom u punini dijeljenja. Na početku je to teško, ali s vremenom postaje užitak: dijeli se vrijeme, hrana, napor, pjesma, riječ, srce... To je iskustvo naroda Izraelova, koji je postao zajednicom hodajući pustinjom; iskustvo pojedinca koji otkriva da je od životnog značenja biti dijelom zajednice.

Čovjek koji se upustio u sva ova iskustva ostaje ono malo stvorenje koje radi, moli, veseli se, tuguje, služi, oprاشta, sluša i govori. U isto vrijeme doživljava da kraljevstvo Božje nije negdje, već ovdje.

RAZMISLI, USTANI I KRENI

25. srpnja:
Okupljanje u Jastrebarskom

26. srpnja:
Jastrebarsko - Krašić

27. srpnja:
Krašić - Sošice

28. srpnja:
Sošice

29. srpnja:
Sošice - Noršić Selo

30. srpnja:

Noršić Selo - Bregana
31. srpnja:

Bregana - Dubravice

1. kolovoza:
Dubravice - Klanjec

2. kolovoza:
Klanjec - Asiz

3. kolovoza:
Asiz

4. kolovoza:
Asiz - Zagreb

Cijena: 150 DM

Prijave do 15. srpnja na adresu:

fra Ivica Jagodić

Kaptol 9, 10 000 Zagreb

Tel. 099/429-194; 01/275-413

NE ŽELIM TE MIJENJATI

Volim te slušati kako pričaš
tonom koji umiruje
i kada je snažan
i kada je nježan.

Ukrala si mi sunce
kojem sam se toliko radovao
a ja ipak zahvaljujem
na sivim bojama što te
porodiše

Volim tvoje oblake
draga sestro

Kako me samo očarava
tvoja igra
Ti pljuštiš ljubavlju moga Boga
i sipiš po mojim dlanovima
No, ja ne znam uživati
u tvojoj ljepoti

Ti me pokrštavaš i čistiš
a ja se branim kišobranom
i strahujem od tvoga dodira
Moje zidine su suviše sigurne
i ti mi ne nosiš slobodu

A sve je tako jednostavno
draga sestro
Kad bih to mogao prihvati

Igrač**DOLAZAK**

Ležaj zelene trave
i pokrivač sunca
dovoljni su da odmore me
i k meni vrate.
Zvona probijaju tišinu
proljetnog podneva i
zvučnost njihova
razljeva svetu radost
niz moju dušu.
Obojena nadom
u zelenilu čekam
Tvoj dolazak.

Branka**MONAH**

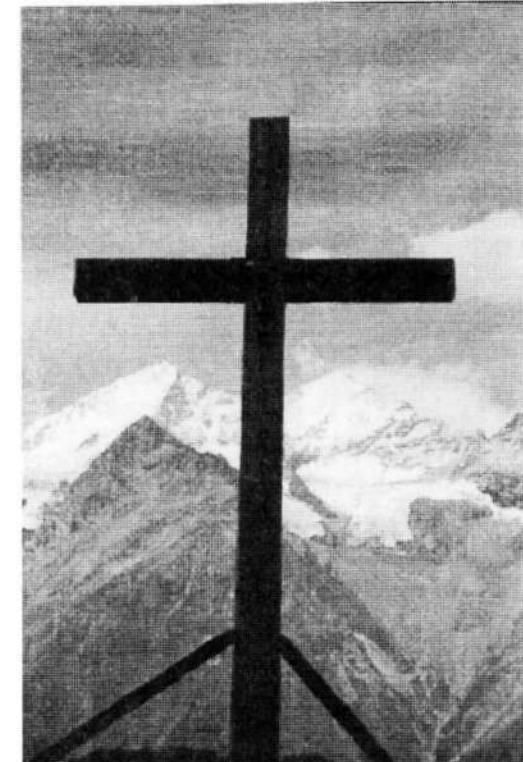
hodao je laganim korakom
sustižući sudbinu
dok mu je vlastiti
memento mori
označavao kraj molitvenog časa
i nije mu bilo važno
kuda ide
i kada će stići
znao je
da nije sam
jer bio je u društvu
hladne tišine
pod njegovim umornim korakom
vrijeme je vrištało

*Silvestar***BOG OTKRIVEN U FRAMI**

Razmišljajući o Bogu shvatila sam
da On nije daleko, naprotiv - On
je jako, jako blizu. Bliže nam je
od nas samih. Pa, On zna koliko
imamo vlasti na glavi! On, koji
sve o nama zna (čak i ono što
ni sami ne znamo) brine se za
nas, i što je još zanimljivije VOLI
NAS takve kakvi jesmo. Daje nam
potpunu slobodu, i ne tjera nas
na promjenu. Bogu bi bilo draga
da se promijenimo (nabolje,
naravno), ali to mu nije preduvjet
- On nas voli takve kakvi jesmo.

Bog je ljubav. Sam Bog je dao
svog Sina Jedinorodenca na Zem-
lju zbog nas: samo da bi mi imali
Zivot Vječni. On je poput Sunca
koje non-stop grijе i svijetli, bez
obzira na to koje je godišnje doba.
Grijе i obasjava sve ljudе: i
vjernike, i bezbožnike, i zle i
dobre... sve! To je Bog. Bog je
dobar otac koji nam daje sve što
od Njega tražimo, i dopušta nam
da mu se vratimo; On je pastir
dobri koji život svoj polaže za
nas, i ako se slučajno bilo tko od
nas izgubi. On nas traži sve dok
nas ne nađe. A kad nas nađe
raduje se i sretan je zbog nas.
On, Apsolutno Biće, Stvoritelj,
Savršenstvo, Bog je sretan zbog
mene!

Dolaskom na FRAMU dobila sam
odgovore na neka važna pitanja
(npr. smisao života je darovati
ljubav i žrtvovati sebe živeći za
druge), dobila sam mnogo novih

pravih i iskrenih prijatelja, osjetila
sam zajedništvo, pjesmu, sreću,
život i LJUBAV - a mladima je
to ono najvažnije u životu.

Prije dolaska na FRAMU Bog je
za mene bio velika zagonetka
koju sam tek počela odgonetati.
Na FRAMI sam uspjela shvatiti
Boga, bližnje, pa čak i samu sebe.
Ali, kako čovjek nikad ne uspije
shvatiti "do dna" još je puno toga
ostalo što će, vjerujem, otkriti i
podijeliti sa svim framašima.

Sonja

SVJEDOCI ŽIVOTA

Na ovogodišnjem trsatskom susretu posebni gosti bili su naši prijatelji iz Međugorja, iz komune za liječenje od ovisnosti, o kojima smo već nešto pisali i u prošlom boju Tau-a. Pa smo iskoristili priliku i popričali sa Borisom, Lucom i Giovanni Paulom.

Možete li nam, za početak reći par riječi o zajednici; kako je nastala, kako je to sve počelo?

Zajednica je nastala prije 14. g. u Saluzzu pokraj Torina, zahvaljujući jednoj časnoj sestri koja je zajedno sa još dvije sestre dobila jednu staru kuću od općine i počela primati ljude koji su trebali pomoći. Bilo je teško. Sestre su počele obnavljati kuću i tako je sve krenulo. Među tim ljudima koji su dolazili sve više je bilo narkomana i sestra je osjetila da je njihov poziv usmjeren prema tim ljudima. Iako o drogi nije znala ništa osjećala je taj dar da se stavi u službu mlađih, da pomogne. I dan danas, nakon 14. g.

mi nemamo neka fiksna pravila. Molitva je bila na početku i danas. Molilo se prije 14. g. moli se i danas na isti način. I živimo Božju providnost. Sestra Elvira nikada nije htjela uzeti novac nego smo uvijek živjeli i živimo od onoga što nam drugi donesu, dadnu. Od donacija. Danas imamo dvadeset kuća širom svijeta: u Americi, Brazilu, Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj, Francuskoj i ostale su u Italiji. Ima nas oko 400 i živimo ne kao jedna komuna, jer kod nas nema lječnika, psihologa, ničega što bi navodilo na nekakvu terapeutsku zajednicu, nego baš kao jedna velika obitelj koja živi kao jedna kršćanska zajednica.

Kakav je jedan radni dan vaše zajednice u Međugorju?

Naš radni dan. Ustajemo u 6 sati. Dan počinjemo krunicom u kapelici koju molimo na koljenima. Nakon toga imamo misu. Oko 7.30 doručujemo i počinje naš radni dan. Netko kuha, netko gradi kuću, netko muze krave... i te poslove mijenjamo. Posao je u stvari samo sredstvo da svatko riješi svoje probleme. Postoji jedna radna grupa koja raspoređuje te poslove. Naš radni dan traje do 6 ili 7 navečer, s pauzom za ručak, nakon kojega idemo u kapelu. Tada izmolimo još jednu krunicu i još jednu na večer. Nakon krunice pročitamo nešto iz Svetog Pisma i onda o tome razgovaramo, povezujemo te riječi s našim životom. Razgovaramo o danu koji je prošao. Povjerimo se jedni drugima, kažemo što nam je smetalo, što bi smo mogli popraviti. To vrijeme koristimo da naučimo pričati o našim problemima, da upoznamo i pomognemo jedni drugima, da tražimo oproštenje jedni od drugih ako smo se svađali ili jedan drugoga povrijedili. Zelimo da svatko od nas nauči da živi u miru sa samim sobom i sa drugim. Nakon toga idemo na večeru, a poslije toga je slobodno vrijeme za; oprati robu, pripremiti

pjesme, predstave koje izvodimo. Nemamo televiziju jer želimo više pričati jedni s drugima. I tako završava naš dan.

Koliko ostajete u komuni i kakav je kontakt s onima koji izadu iz zajednice i njihov kontakt sa zajednicom?

Momci koji izdaju iz zajednice kad im je to zajednica rekla, normalno da ostaju u kontaktu sa zajednicom, dok oni koji izadu prije, izadu jer nisu htjeli prihvatiti nešto u zajednici, zajednica im nije odgovarala. Takvi se obično teško snađu. U zajednici treba ostati dosta. Zavisi od osobe do osobe, ali oko 3 do 4 god. najmanje.

Koliko su osobe koje izidu iz komune samostalne za život koji ih čeka van zajednice?

Ono što osobe dobiju u zajednici to je vjera. Vjera koja te osobe vodi kroz život. To je ono što momci dobiju u zajednici. Zajednica nije ta koja uči ovome ili onome poslu, nego kako pomoći nekome tko je npr. tek došao u zajednicu, ili ukoliko si van zajednice, kako pomoći nekome tko se drogira.

Da li su u vašoj zajednici samo bivši ovisnici o drogi ili ima i ljudi s drugim problemima?

Naša zajednica nije samo za narkomane, nego za sve ljude koji žele živjeti kršćanskim životom. S nama ima ljudi koji se nikad nisu drogirali. Njih je znatno manje ali ih ima. U zajednici su također cure i žene koji su u zajednici. One su u posebnim kućama za cure. Cilj zajednice je dakle obnoviti obitelj. Zajednica se ne bavi problemom droge. Uopće ne pričamo o drogi. Nas ne interesira izlječenje od ovisnosti i onda ništa. Nego mi želimo živjeti, biti zadovoljni sa sobom, izabrati jedan kršćanski život. Nije mi cilj izlječiti se od droge i onda živjeti onako kako sam živio prije. Dakle, izbaciti drogu i onda sve po starom.

Ni slučajno, ma radije ču se opet drogirati. (smijeh)

Kako na vas utječe život u zajednici?

Život u zajednici mi pomaže da ja lakše odredim svoj životni izbor. Ja osjećam zajednicu i kada sam daleko od nje, osjećam to zajedništvo i s momcima koji su izišli iz zajednice. Bitno je da svatko od nas bude sretan, i mislim da je to volja Božja, a u tome nam život u zajednici pomaže. Nadam se da će imati volje i snage da slijedim volju Božju.

Kakav je vaš odnos prema osobama ovisnicima koji ulaze u vašu zajednicu?

Kad netko odluči ući u zajednicu prvo dolazi sa svojom obitelji na razgovor. Obično je to na inicijativu obitelji jer i mene je moja obitelj dovela u zajednicu. Osobama koje ulaze u zajednicu je jako teško jer su uvjereni da sreća dolazi od stvari, a toga se sada moraju odreći i prihvatiti pravila zajednice. U prvom periodu je bitno da oni primjete sreću i zadovoljstvo koje postoji u zajednici. Da se osjeti prihvaćenima. Ako osobi i ne uspije ostati ipak ti tragovi ostaju. Taj ulazak u zajednicu, početak boravka u zajednici je težak zato jer se toliko toga mijenja u životu te osobe. Potrebno je da braća uvijek budu tu, pri ruci, da zbog tih momaka koji su tek došli znaju žrtvovati i svoje slobodne trenutke. Važno je također da osoba shvati da ima svog andjela čuvara, i da ga zna prepoznati u braći.

Kako drugima pomoći da se ne drogiraju, kad vam oni kažu: "Pa i ti si se drogirao", kako im govoriti o Bogu kad vam oni kažu: "Ma tko mi to govorи, još jučer si bio kao ja"?

Ne treba puno pričati. Treba to svjedočiti svojim životom. Život je ono što vrijedi. Život priča.

razgovarali: Dario i Vlatka

KLANJATELJICE KRVI KRISTOVE

Obično se prilikom prikazivanja pojedinih redova, družbi ili pokreta u Crkvi polazi od njihovog utemeljitelja ili pokretača. Ne želeći ovaj put iznevjeriti ovu tradiciju, kratki prikaz družbe sestara Klanjateljica Krvi Kristove započinjem s bl. Marijom de Mattias.

Rođena je 4. 2. 1805. godine u Valecorsi (Italija). Djetinjstvo provodi u imućnijoj obitelji, okružena zdravom kršćanskom atmosferom. U to vrijeme se kroz redovita očeva pričanja postepeno susreće sa širinom, ponudom i izazovom Radosne vijesti. Posebno je zaokuplja otaštvo Kristove muke i Blažena Djevica Marija.

Početkom 19 st. u Crkvi kao odgovor na zbivanja i teškoće tog vremena oživjava pobožnost prema Predragocjenoj Krvi. Tako 1815. godine sv. Gaspar del Bufalo (1786-1837) u Rimu osniva zajednicu Misionara Predragocjene Krvi. Misionari obilaze razna mjesta i ljudima izmorenima od rata prenose nadu. 1822. del Bufalo odlazi u Valecorsk. Marija sluša nje-ove propovijedi i na taj način biva potaknuta da se i sama pridruži tom pokretu. Počinje mijenjati svoj život i u tom svjetlu ostvarivati prve inicijative - nedjeljom okuplja svoje vršnjakinje kod sebe u kući da bi poslijepodneva provodile u molitvi i razgovoru te tako produbile vjeru i zajedništvo.

Uskoro nakon savjetovanja s duhovnikom, Ivanom Merlinijem, Marija pozitivno odgovara na poziv biskupa Anagnija da bude učiteljica u Acutu. Ondje od 4. 3. 1834. uspješno

bl. Marija de Mattias

godine života Mariju je shrvala bolest. Umire u Rimu 20. 8. 1866. Papa Pio XII. 1950. proglašava je blaženom.

U naše krajeve sestre dolaze krajem 19 st. Početak života i rada hrvatske Provincije klanjateljica Krvi Kristove bilježi se 7. 10. 1879. kada su sestre nastanile kuću "Nazaret" u Banja Luci. Iz Bosne se Družba širi po Hrvatskoj. 1933. sestre dolaze u Zagreb. Tridesetak godina kasnije (1961) sjedište provincije prenosi se u hrvatsku metropolu i tu ostaje do danas.

Danas družba broji oko 2100 sestara koje su prisutne na svim kontinentima, gdje se bave čitavim nizom aktivnosti. U njihovom apostolatu se tako primjećuje težnja da se približe čovjeku pojedincu u njegovoј kulturi, mentalitetu i potreбama...

Ana

obavlja povjerenu joj službu. Uskoro je formirana i prva zajednica Instituta Predragocjene Krvi danas: Družba klanjateljica Krvi Kristove. Zajednica se polako širi, zahvaćajući čitav niz mjesta u Italiji. Sestre se uglavnom bave školstvom - poučavaju djevojke čitanju, pisanju, računu i domaćinstvu unoseći u sve to duh molitve i pobožnosti. Marija kroz to vrijeme radi na organizaciji družbe. Pri tome nailazi na brojne poteškoće i nerazumijevanje crkvenih vlasti. Vodi stalnu brigu o svojim sestrama posjećujući ih i održavajući s njima česte pismene kontakte. Zajedno s Ivanom Merlinijem sastavlja pravilo družbe koje nije opširno, ali traži točno obdržavanje. Zadnje dvije

Vjerujete li u slučajnost?

Ja u velikoj većini slučajeva ne.
Zašto?

Odgovori i argumenti mogli bi se dugo nizati, no ovdje i sada nemam takvih namjera. Pozivam vas stoga da se uključite u jedno razmišljanje o slučaju.

SLUČAJNA PRIČA

(svaka slučajnost sa stvarnim osobama i mjestima je namjerna)

Neki ljudi vole spavati. Ta osobina krasiti i glavni lik ove priče. Riječ je o dječaku čupave, smeđe kose i pomalo smiješnih pokreta. Ime mu je Pero i donedavno je bio učenik jedne zagrebačke gimnazije. Ondje je pohađao i satove vjeroučenika. S vremenom se u grupi vjeroučenika u kojoj se i Pero igrom slučaja našao javila ideja o posjetu samostana i zajednice čije je sestra, koja je spomenuta grupu admirala, bila član. Pero nije bio osobito oduševljen tom idejom - čitaj: odlučio je ići reda radi.

Tog subotnjeg jutra Peri se nekako osobito nije dalo ustati, a nije baš ni vodio računa o vremenu. Stvoreni su, dakle, svi preduvjeti da Pero ostvari još jedno od svojih mnogobrojnih kašnjenja na sat vjeroučenika, s tom razlikom što je ovaj put bila naglašena molba da se stigne na vrijeme.

Bilo bi logično da uspavani čupavac ostane spavati i tako odustane od svog pohoda samostanu, no ovaj put je odlučio odstupiti od svoje logike i krenuti na mjesto sastanka, pred školu - "kud puklo da puklo"... I dogodilo se da ga je ondje čitava grupa sasvim slučajno ostala čekati punih pola sata iako on nije bio

rekao da će sigurno doći. Počeo se Pero čudom čuditi, bilo mu je neugodno zbog neodgovornosti, ali u isto vrijeme i vrlo draga.

Kad se približio samostanu "zapljusnuli" su ga mir i bjelina. Susreo je tada mnoštvo neobičnih i susretljivih ljudi, vedrinu pristupa i prihvatanje. I nastavio se Pero čudom čuditi, otkrivajući jedan sasvim novi, njemu do tada nepoznati svijet.

Susreti sa zajednicom sestara, samostanom kao takvim i pojedinim sestrama iz zajednice ostavile su u Peri dubok trag. Pogled mu se promijenio i proširio, postao osjetljiv za sitnice i jednostavnost. Stvari koje su mu tada počele

ulaziti u vidokrug poticale su ga na rast i okretanje života.

Slučajni susret što se te subote dogodio postao je Peri vrlo važan. Shvatio je da su život trenuci koji se međusobno uvjetuju i oblikuju. I da valja biti budan kako bi ih se prepoznalo i odgovorilo na njihovu ponudu i poziv.

"Probudi se ti, što spavaš, ustani od mrtvih i zasvjetlit će ti Krist" (Ef 5,14).

Ana

S FRANJOM OTKRIJ I ŽIVI SVOJE KRŠTENJE

Već treću godinu zaredom održan je na Trsatu susret Franjevačke mladeži. Više od 1400 mlađih okupilo se 26., 27. i 28. travnja po treći put u svetištu Majke Božje Trsatske, ali ove godine potaknuti geslom "S Franjom otkrij i živi svoje krštenje".

I ove je godine sudjelovalo mnoštvo mlađih iz svih krajeva naše domovine, ali i iz Bosne i Hercegovine te mlađi iz Linza i Beča, gdje djeluju naše katoličke misije. Treba spomenuti i ovim putem iskreno zahvaliti FRAMA-i Kaptol i FRAMA-i Trsat koje su se brinule da sve bude na svome mjestu, i da svi dožive ovaj susret u miru, radosti i ljubavi, kakvim je on trebao i biti.

Vjerujem da su ta tri blagoslovljena dana u mnogima ostavila jedan duboki trag, kako u onima koji su po treći put sudjelovali, tako i u onima koji su se po prvi put zatekli u ovom Marijinom svetištu.

Željeli smo si posvjestiti smisao krštenja; da Božji dar, što smo ga na krštenju primili kao klicu, raste do svoje punine. U tome su nam pokušali pomoći fratri i svećenici kojima je ovaj susret baš kao i nama bio ohrabrenje, poticaj i duhovna obnova. U franjevačkoj radosti izgubili bi se svi nesporazumi, nezadovoljstva i propusti ovoga susreta.

Kao i uvijek otac Bonaventura znao je pronaći prave riječi i oduševiti to veliko mnoštvo mlađih koje se okupilo da bi slavilo i veličalo Gospodina. Poseban doživljaj bio je i meditativni susret oca Nikole Vukoje.

Ipak, zasigurno vas je najviše oduševilo zajedništvo, radost i druženje uz pjesmu koje se oduljilo duboko u noć. To nam je zajedništvo pokazalo koliko je bitno prihvati drugoga bez obzira na to kakav on jest. To je najveći dar Božji, ta ljubav koju nam je otac u tim trenucima darivao, bez obzira na to kakvi

smo. Svojom nas je ljubavlju želio potaknuti i probuditi u nama svijest da smo njegovi, na što nas svakog dana treba podsjećati i dan našeg krštenja.

I dok se nostalgično prisjećamo onih svetih trenutaka nemojmo zaboraviti geslo ovoga Trsatskog susreta: "S Franjom otkrij i živi svoje krštenje" koje nas poziva da se po primjeru poniznog siromaha iz Asiza otvorimo Isusu, koji ne lebdi u nekom nadnaravnom obliku iznad nas, nego stoji tu pored u liku naših bližnjih.

BILO JE LIJEPO

Ove godine krenula sam, po treći put, na Trsat. Pošto je to već postalo "tradicionalno" nisam baš bila oduševljena odlaskom, ali mislila sam, tko zna, možda bude i lijepo. I bilo je. Kao i obično, Isus je opet svojom prisutnošću sve učinio novim, originalnim i neponovljivim. Nakon jako, jako visokih trsatskih stepenica, došavši pred baziliku ugledala sam draga lica, sretne osmijehe, a sama činjenica da postoje ljudi kojima je drago što me vide otvorila je moje srce za sve ono što će mi se desiti narednih dana. Dobro poznati tvrdi pod, gužva u kupaonici i dobra kuhinja (kad si gladan, sve ti paše) pomogli su da se "ufuram" u sva zbivanja oko mene i da osjetim (ponovo) kako je to živjeti sa 1000 braće i sestara oko sebe.

A bilo je lijepo. Sve odreda. Iako su mise u subotu i nedjelju bile vrhunac. U subotu, umorna od neprospavane noći, ukočena od dva i pol satno sjedenja na podu za vrijeme krunice (iza mene čuo se komentar: "A mislio sam da krunica traje 20 minuta") nisam oduševljena dočekala misu. Ali Isusova

I dok zahvaljujemo svim dobročiniteljima koji su pomogli da se dogodi ovaj susret koji je bio jedno neizmjerno iskustvo, kako je rekao fra Ivica Jagodić: "Nastavimo razmišljati o našem kršćanskom identitetu kako bi svi zajedno krenuli ususret godinama na pragu trećeg tisućljeća koje je sadašnji Sveti otac Ivan Pavao II. najavio kao godine posvećene Presvetom Trojstvu.

Igor

ljubav i ljubav ljudi oko mene odmrznuli su i moje hladno srce. Htjela sam zagrliti cijeli svijet od ogromne radosti što mogu živjeti, voljeti, misliti, pjevati... biti čovjek. "Čovjek, najljepša ljepota" - rekao je Frankopan. I zaista je tako. Ništa nije tako divno kao čovjek pogotovo kad ljubi. Ili pjeva ili plese - kao što smo to mi radili u nedjelju (pod vodstvom fra Đonija). Nevjeroatno kolika je radost sijala sa lica ljudi oko mene. I još je nevjeroatnije kako potpuno različiti ljudi, sa različitim interesima, željama, nавikama mogu biti jedno. U Kristu. I ne znam što bi još rekla, jer mir koji sam ove godine dobila ne može se baš lako opisati riječima. Ali mislim da će svima biti jasno ako samo kažem da je to Isusov mir. Mir srca. Uglavnom... bilo je lijepo.

Sandra

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI

SPLIT - SOLIN 8. I 9. LIPNJA 1996.

U petak 7. lipnja, nekoliko minuta iza ponoći tri autobusa FRAMA-e krenula su za Split na susret hrvatske katoličke mladeži. Geslo susreta bilo je "S Kristom u treće tisućljeće".

Čim smo stigli smjestili su nas po obiteljima, a zatim je sljedio kviz "Na putu mira" gdje je naša ekipa (Nina F., Dario B., Ivana R., Andreja K. i Leon G.) postigla zavidne rezultate.

Navečer je sljedilo kulturno-religiozno divljanje na Hajdukovom stadionu, na Poljudu gdje je FRAMA "digla cili stadion na noge". Na programu je, uz govore prepune pljeskanja, zvijzdanja i valova, bio i koncert na kome su nastupili poznati hrvatski glazbenici, solisti i grupe, folklorno-glazbene grupe iz dijaspora, te Crkveni vokalno-glazbeni sastavi. Bilo je tu još toga, kao na primjer

Moralni pobjednici kviza "Na putu mira"

čudo koje se dogodilo. Naime, Đani je sa samo nekoliko korneta (čokolada, vanilija) nahratio nekoliko tisuća ljudi dok se stadionom orilo "Đani, kupi sladoled!"

Dakako da se FRAMA potrudila održati atmosferu sve do kraja kada smo ispred stadiona čekajući vozače pjevali i plesali.

Tu smo večer tvrdo spavali.

Idući dan ujutro bila je sv. misa u Solinu koju je predvodio kardinal Franjo Kuharić. Ta je misa bila za sve nas "osvježenje" - u pravom smislu riječi. Nakon misa slijedio je povratak u Zagreb. Na povratku smo svratili na Plitvička jezera. Cuvari su sutradan mogli zaključiti samo jedno - "FRAMA je bila ovdje".

U svakom slučaju ovaj će se susret dugo pamtiti.

Silvestar

MALONOGOMETNI TURNIR KATOLIČKIH NOVINARA

Članovi redakcije vašeg omiljenog dvomjesečnika, napokon su si priuštili da naprave nešto drugo u životu, osim pisanja i slaganja ovih stupaca na kojima vi sada umarate svoje oči i odmarate svoj mozak (može i obratno).

Naime, ekipa okupljena pod imenom "Tau" (vidi iznenađenja) nastupila je na prvom malonogometnom turniru katoličkih novinara. Da, nastupila; protutnjala je turnirom. Dobro, samo do finala. No krenimo redom.

Te subote na igralištu na zagrebačkoj Opatovini okupile su se ekipе katoličkih listova: "Glas koncila", "Naša ognjišta", "Svetlo riječi", "Mi - list mladih", "Mali koncil", "Pomik" (kombinirana momčad Pomaka i IKA-e), "Tau" te ekipa TV-emisije "Mir i dobro".

U prva dva kola igrači "Tau-a" su nadahnutom igrom slomili otpor svojih protivnika ekipi "Mir i dobro" - 4:1 i "Mali koncil" - 3:1, no umorni od prva

dva susreta i nenevknuti na turnirski način igranja u finalu su poklepli pred, u tom trenutku boljem, ekipom "Svetlo riječi". Rezultat finala

je glasio 2:1. Turnir je protekao u fer i korektnoj igri, iako je bilo igrača koji su se isticali. Neki svojom pretjeranom grubošću, a neki preugim jezicima sudeći po kojima se baš i nije moglo zaključiti da su njihovi vlasnici katolički novinari.

Nakon turnira, organizatori su u prostorijama IKA-e priredili prigodnu zakusku.

NAF

VIJESTI S TRSATOM

Evo da vam se javimo malo i s našeg predivnog Trsata. Kod nas, kao i obično, mnoštvo događaja. Tek što su nam se mikrofoni i voki-tokiji odmorili od pretjerane uporabe na skupu već se sprema još jedan susret sličnog obima. Naime, uskoro će se na Trsatu održati misa za cijelu srednjoškolsku mladež Rijeke i Opatije povodom koje će biti upriličen i koncert na kojem će nastupiti Putokazi i Toni Cetinski (no i to je sitnica za našeg gvardijana). No, krenimo na nešto konkretno. Dakle, najvažniji događaj koji je obilježio naše djelovanje u posljednje vrijeme jest donacija papuča i majica štićenicima staračkog doma na Bulvaru u Rijeci. Naime, štićenici tog doma većinom su starije osobe koje nemaju novčanih prihoda pa žive u vrlo teškim uvjetima. Naša se FRAMA odlučila za Cvjetnicu i Uskrs skupljati pred našim svetištem dobrovoljne novčane priloge

kako bi njima pomogla navedenom starčkom domu. U dvije smo nedjelje, zahvaljujući velikodušnim ljudima skupili 5000 kn s kojima smo svakom štićeniku doma kupili papuče i majice po naputku sestara koje rade u domu.

Vjerovali ili ne, račun se, tako reći, poklopio sa skupljenim iznosom što nam je još jednom ukazalo na to da je sve moguće kad se želi činiti dobro u ime Božje ljubavi. Inače, kod nas u FRAMA-i nema promjena osim što smo nedavno primili nekoliko novih članova u naš podmladak Framicu.

Svi smo još uvijek živi i zdravi unatoč engleskoj govedini na Smiljanov način, nedavno pokošenoj travi zelenoj u našem vrtu i uobičajenom pjevanju našeg trsatskog zbara.

Što više reći, osim: svima zeleni pozdrav s Trsata!

Valentina

HODOČAŠĆE U ASIZ

Naše hodočašće u Asiz počelo je 10. 4. okupljanjem u našoj župnoj crkvi gdje smo se pomolili Gospodu da nas pazi i čuva. Zatim smo svi puni elana krenuli prema autobusu. Nakon, za većinu neprospavane noći oko 7 sati smo stigli u suncem okupan Asiz. Stvari smo ostavili u Costanu u samostanu koji nam je tih dana bio stalno povratište. Nakon doručka krenuli smo u naše veliko i značajno ishodište, u Porcijunkulu. Pomolili smo se Mariji Andeoskoj, te posjetili Franjine golubove, ruže bez trnja, te mjesto gdje je umro. Nakon toga krenuli smo u baziliku sv. Franje, posjetili njegov i grobove prvih mu drugova. Tog jako vrućeg četvrtka uspeli smo se i do asiške tvrdave gdje smo par sati proveli u druženju i pjesmi. Nakon takve okrepe zakoračili smo u Franjinu rodnu kuću, te u crkvu sv. Klare, a kasnije se obroncima punim maslinama i ovaca spustili do sv. Damjana. Obilazeći odaje prvih klarisa završili smo "hodajući" dio našeg programa toga dana. Nakon večere smo se uputili u Porcijunkulu gdje smo imali sv. misu pod kojom je 5 naših članova dalo svoje prvo obećanje. Ne

trebam vam uopće pričati kakav je to osjećaj i doživljaj bio!

Odmorni smo svoj put nastavili u petak, a uspjeli smo dopješačiti do Carceria, gdje smo, naravno, imali sv. misu. Da, bilo je problema s nekim pratiocima i vodičima - naime, trebalo se provući kroz uske prolaze te najmanje bazilike u svjetskim razmjerima. Nakon toga smo se brzo spustili do grada, a bus nas je vozio na 2 sata udaljenu La Vernu. U vožnji su nam društvo pravila i zabavljala nas "Ta divna stvorena". U toj svetoj šumi nas je okupala i sestrica kiša, a jaka grmljavina nam je također iskazala svoju dobrodošlicu. Posjetili smo kapelu sv. Rana, a lica nekih od nas su ovlažile suze. Slobodno vrijeme proveli smo u šumi ili na neki drugi način, a nakon svega se vratili u naš Costano. Navečer smo imali i susret s nekim članovima Gifra-e. Morali smo se naspavati jer se sutradan valjalo probuditi prije pijevaca. Subotnji put nas je doveo do Padove; posjetili smo sv. Leopolda, a kasnije i sv. Antuna. Nakon šetnje po gradu na rijeci Po, krenuli smo u Portoguaro gdje su se mnogi borili s pojmom franjevačkog siromaštva - isli su u "shopping", naravno.

U snijegom pokriven Zagreb vratili smo se malo prije ponoći - svi sretni i zadovoljni. Žnate i sami da bi se o ovom svemu moglo pričati i pisati još puno, no ovo su konture onog što nas je u ta 3 nezaboravna dana zaokupljalo.

Sve vas voli i pozdravlja:

FRAMA Kozari Boš

SVAKI DAN SUNCE

Svaki dan prihvatiš kao novi dar, kao poklon, i ako je moguće, kao blagdan. nemoj izjutra ustati prekasno. Pogledaj se u ogledalo i nasmij se najprije samome sebi. Reci samome sebi "dobro jutro!", onda ćeš naučiti da to kažeš i drugima.

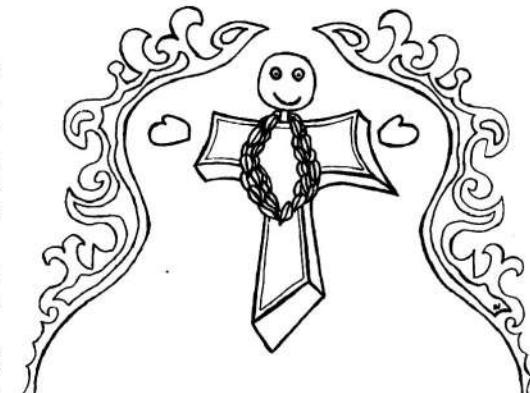
Znaš koji je "začin" suncu? Ako ovo znaš moći ćeš ga i sam načiniti isto tako kao i svakodnevno jelo.

Uzmi jednu veliku porciju dobrote i dodaj normalnu šaku strpljenja - strpljenja sa samim sobom i s drugima. Ne zaboravi mrVICU humora za probavu neuspjeha. Umiješaj mjerici radosti u poslu, sve ovo prelij smiješkom i svaki ćeš dan imati sunce!

Phil Bosmans

Izgleda da će uskoro svaka zajednica FRAMA-e imati svoj vlastiti list. Nakon Juga II, čiji smo list prikazali u prošlom broju, i FRAMA Novi Šeher nam je poslala svoje novinarsko ostvarenje. Naime, riječ je o listu NAŠ TAU, kojeg su pokrenuli mladi iz te župe s ciljem da potaknu mladež svog kraja na još zauzetije djelovanje na Kristovom putu.

Pa tako u uvodniku lista sami govore: "U ovo vrijeme željeli smo još nešto: osjetiti se kao zajednica, prepoznati sve one vjerničke, naronosne i krajevne spone koje su nas pospajale (u ovom djeliću zemlje Bosne) radosno susretati drugoga do sebe, primiti ga, saslušati, povjeriti mu se. Iz toga su se same od sebe rodile neke posve određene inicijative u ovom periodu: pokretanje lista, Božićna priredba, Pokladna zabava, ugošćavanje framaša iz Viteza, Novog Neba iz Zenice, te priprema Uskrasnog

NAŠ - AKCIJA

igrokaza. Naravno, i mogli smo i morali i više učiniti."

Ove njihove posljedne riječi sjećaju nas na slične koje je na svojoj smrti izgovorio sv. Franjo: "Braćo, započnimo služiti Gospodinu jer smo dosada malo ili ništa učinili."

Pa neka te riječi budu poticaj svim bratstvima da ne posustaju u svome djelovanju.

A bilo bi lijepo i kad bi koju riječ o svojim pothvatima poslali i na adresu ovog lista.

